

С. Й. Грица

Дуда

ДУДА – давній духовий язичковий музичний інструмент, що складається зі шкіряного мішка (резервуара повітря), до якого вставлено кілька трубок-дудочок. Ін. назви – коза, волинка, гайда (на Балканах), мюзет (у Франції), бегпайп (у Великій Британії). Повітря вдувають через окрему трубку (або ручний пристрій) у міх, який тримає під пахвою виконавець і натискає на нього ліктем, спонукаючи звучання трубок. Одна з них або дві дають безперервний і той самий низький звук (гук, бурдон) у квінту, кварту, октаву. На ін. дудочці з ігровими отворами добувають 10 діатоніч. звуків мажор. гами гострогугнявого тембру – і виконують мелодію. Д. відома в Європі, в Україні найбільше поширена в Карпатах та на Поділлі.

Рекомендована література

1. Хоткевич Г. Музичні інструменти українського народу. Х., 1930;
2. Гуменюк А. Українські народні інструменти. К., 1967;
3. Яремко Б. Етноінструментознавство. Р., 2003.

Бібліографічний опис:

Дуда / С. Й. Грица // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2008. – Режим доступу:

<https://esu.com.ua/article-19342>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).